

Visi unikalūs

Mažasis Vilkas buvo kitoks nei kiti Miško mokyklos gyvūnai. Jis buvo uždaras ir mažai kalbus. Jis dažnai sėdėdavo tylėdamas ir į jį supantį pasaulį žvelgdavo taip, kaip kiti nesuprato. Jį trikdė garsūs garsai, jis nemėgo staigių prisilietimų. Kai jo klasės draugai kalbėdavo visi kartu, jis užsimerkdavo, užsidengdavo ausis letenomis ir niūniuodavo daineles, kad nuramintų save.

Vieną dieną, kai kiti gyvūnai žaidė gaudynes aplink ažuolus, Vilkas nusprendė atsisėsti šalia mažo tvenkinio ir žvelgė į dangų.

Lapė pamatė jį iš tolo ir nustojo bėgti. Ji stovėjo uždususi ir žiūrėjo į jį. Ne, jis ne tik žiūrėjo į debesis... Atrodė, kad jis stebi kažką, ko kiti nemato. Ji tyliai priėjo prie jo ir atsisėdo šalia.

– Ką tu matai? – jį paklausė jo nenoriai.

– Lašelių kelionę, – atsakė jis, nežiūrėdamas į ją. – Jie pakilo iš ežero. Praėjo pro lapus, tada pakilo aukščiau. Dabar jie susijungia su kitais... jie taps debesimi!

Lapė atsisuko ir pažvelgė į tą patį dangų. Ji nematė jokių lašelių, tik debesis. Po akimirkos ji nusišypsojo. Ji vėl pažvelgė į debesis ir pirmą kartą įsivaizdavo lašelius.

– Lašai keliauja! Bet... kaip? – paklausė sužavėta Lapė.

– Aš mėgstau vaizdais..., – tarė jis.

Bet dauguma gyvūnų žiūrėjo į jį su nuostaba.

– Keistas vilkas, ar ne? – pašnibždėjo Šikšnosparnis.

– Ne tipiškas vilkas, – sutiko Meška.

– Jis net nežino, kaip žaisti! – pastebėjo Bebras.

– Atrodo, kad jis čia nepritampa, – įsitikinęs padarė išvadą Erelis.

Vilkas klausėsi kai kurių iš šių komentarų. O tų, kurių negirdėjo, jis jautė. Jis nekalbėjo, bet jautė juos. Ir jautėsi vienišas.

Vieną dieną ponis Pelėda, Miško mokyklos mokytoja, pakvietė visus gyvūnus susirinkti didelėje aikštelėje. Nuo didžiulio ąžuolo šakos, su apvaliais akiniais ir ryžtingu balsu, ji paskelbė:

– Didysis išminties konkursas vyks po trijų dienų! Visi gyvūnai turi susiskirstyti į komandas ir atlikti tris užduotis. Laimėjusi komanda gaus Didžiąją išminties granatą!

Gyvūnai pradėjo burtis į grupes. Iš pradžių niekas nenorėjo pakviesti Vilko prisijungti.

– Jis galbūt nori būti vienas, – pagalvojo Triušis.

Sėdėdamas po savo mėgstamu kaštonu, Vilkas ant žemės nupiešė granatą ir žiūrėjo į jį. Jis labai norėjo prisijungti prie komandos. Ne tam, kad laimėtų. Jis tiesiog norėjo būti komandos dalimi.

Tada Lapė drąsiai priėjo prie jo:

– Sveikas, Vilke! Nori prisijungti prie komandos?

– Kaip tai? – jis paklausė nedrąsiai, žiūrėdamas į žemę.

– Na... Man sunku susikaupti, bet esu aktyvi ir dėmesinga. ... Pastebėjau, kad tu mąstai unikaliai! Tai gali būti naudinga! – atsakė Lapė.

Jo akys sužibėjo neįprastu spindesiu, o veide pasirodė vos pastebima šypsena. Jis tai žinojo, bet tai buvo pirmas kartas, kai kuris nors iš jo klasiokų įvertino jo požiūrį į pasaulį!

– Tiesa yra ta, kad... mes visi turime kažką unikalaus. Tai gali būti mūsų stiprybė! – suprato Kiškis. –Be abejo, nėra greitesnių kojų už mano... Bet tu, Vėžly, mokaisi savo tempu, turi kantrybės, atkaklumo ir metodikos.

– Aš matau pasaulį per garsus, kvapus ir savo nepakartojamą lytėjimo pojūtį, – užtikrintai sakė Kurmis.

Ir taip Vilkas, Lapė, Kiškis, Vėžlys ir Kurmis nusprendė suvienyti jėgas ir sukurti komandą „Visi unikalūs“.

Erelis, Lokys, Elnė, Šikšnosparnis ir Bebras sukūrė komandą pavadinimu „Nuostabi komanda“. Jai vadovavo Erelis, kuris visur buvo pirmas.

Organizatorius buvo Lokys, kuris tikėjo, kad drausmė ir tvarkaraštis yra būtini sėkmei pasiekti. Elnė buvo greita ir mandagi, vengė konfliktų ir mėgo harmoniją. Bebras, turėdamas stiprius dantis ir vikrias rankas, galėjo pataisyti bet ką. Šikšnosparnis turėjo stiprią intuiciją ir galėjo padėti komandai mąstyti kitaip.

Atėjo varžybų diena.

Pirmasis iššūkis buvo labirintas. Taisyklė buvo paprasta: jie turėjo rasti išėjimą nežiūrėdami.

– Ačiū Dievui, kad mūsų komandoje nėra Vėžlio! Jei turėtume jo laukti – vėluotume. Mes išėjimą surasime rekordiškai greitai! – konspiraciniu tonu pašnibždėjo Erelis.

– Nežinau, kaip jie susitvarkys, – pridūrė Meška.

– Bet bus smagu stebėti, kai jie suklys! – ironiškai nusijuokė Bebras.

Komandos susirinko prie labirinto įėjimo. Ore tvyrojo įtampa. Prasidėjo iššūkis.

Kurmis ėmėsi vadovauti „Visi unikalūs“ komandos nariams – jis nematė, bet galėjo viską girdėti ir jausti. Lašantį vandenį, vėjo gūsius veide, skirtingus garsus, priklausomai nuo to, ar priešais buvo kliūtis, kiekvieno gyvūno žingsnius...

– Ten! Aš jaučiu vėją tame koridoriuje!

Nuolat judanti Lapė ėmė vaikščioti pirmyn ir atgal, kad patikrintų maršrutą.

– Kurmis teišus... aštuoni žingsniai nuo čia, dešinėje yra praėjimas.

Jų nurodymai virto vaizdais Vilko galvoje, kuris savo lazdele ant žemės braižė taktilinį maršruto žemėlapi.

– Jei turėsite sunkumų, ženkite ant ženklų, – ragino Vilkas komandos draugus.

– Aš galiu eiti paskutinis ir pasirūpinti, kad nė vienas neliktų už nugaros.

Turėtume visi laikytis kartu, – pasiūlė Vėžlys.

– Aš liksiu su tavimi, taip tu nebūsi nutolęs nuo visų, – pasakė jam Triušis.

Jie judėjo lėtai ir buvo gerokai atsilikę, bet rado sau tinkamą tempą.

„Nuostabi komanda“ įėjo į labirintą bėgdama ir šaukdama vieni kitiems nurodymus. Galiausiai jie susipainiojo.

– Turime pasikliauti kitais pojūčiais, kad rastume teisingą kelią, – pasiūlė Lokys.

– Tai laiko švaistymas... Aš keletą kartų perskridau virš labirinto... Kelias yra mano galvoje... Sekite mane! Tik aš galiu mus nuvesti tiesiai prie išėjimo! – ryžtingai pasakė Erelis.

Komanda sekė paskui jį. Jie greitai priartėjo prie išėjimo, bet galiausiai susidūrė su neįveikiama krūmų siena, kuri užtvėrė jiems kelią.

– Iš viršaus atrodė lengviau, – prisipažino Erelis.

– Aš taip ir galvojau... Dabar turime grįžti atgal! – piktai tarė Lokys.

– Mes net nežinome, kur yra „atgal“, – suprato Bebras.

– Nurimkime, – pasiūlė Elnė

– Klausykite... mano balsas šiuo metu aidu... Sekime aidą...! – pasiūlė Šikšnosparnis.

– Čia! Paskubėkite! Turime ten patekti pirmieji! – įsakė Erelis.

Galiamiausiai jie priėjo prie atviros vietos, kurioje buvo trys keliai.

– Ar turėtume pasiskirstyti, kad greičiau rastume? – pasakė Bebras.

– Aš neketinu ten be priežasties vaikščioti! – sušuko Erelis, susierzinęs suplakė sparnus. – Baikime tai... Eikime į dešinę!

– Girdžiu žingsnius kitoje pusėje. Tai kiti... Jie artėja! Turime eiti į kairę, – tvirtai pasakė Lokys.

– Turime priimti sprendimą kartu, – ramiai tarė Elnė.

– O mano sprendimas yra teisingas! – atkakliai tvirtino Erelis.

– Tylos kelias slepia spąstus, – įspėjo jį Šikšnosparnis.

Po to buvo akimirka, kai niekas nekalbėjo...

Erelis nusprendė pasitikėti Šikšnosparniu ir Lokiu:

– Eikime į kairę.

Po trijų posūkių komanda pagaliau pasiekė išėjimą. Jie nustebo pamatę, kad jų laukia komanda „Visi unikalūs“... Jie išėjo iš labirinto pirmieji!

– Nemaniau, kad jums pavyks. Jums pasisėkė, – pasakė Erelis.

– Mes buvome vieningi, – pataisė jį Vėžlys.

Antrajame iššūkyje ponis Pelėda jiems pateikė galvosūkį:

– Turite tris indus – vieną 5 litrų, vieną 3 litrų ir vieną 8 litrų. Kaip tiksliai išmatuosite 4 litrus vandens?

Kurį laiką Vilkas tylėjo. Jis vaikščiojo aplink indus, žiūrėjo į juos iš šono ir kažką burbuliavo.

– Duokite laiko..., – šnibždėjo Vėžlys kitiems.

Staiga Vilkas pasakė:

– Pirmiausia pripildysime 5 litrų indą. 3 litrus išpilsime į mažąjį indą ir liks 2 litrai vandens. Ištuštinsime 3 litrų talpyklą ir pripildysime ją likusiais 2 litrais.

Vilko mintis iš karto susiformavo Kurmio galvoje, kai jis pridūrė:

– Tada vėl pripildysime 5 litrų indą ir išpilsime vandenį į 3 litrų indą tiek vandens, kiek jis gali talpinti.

– Tai 1 litras..., – greitai apskaičiavo Triušis.

Lapė, kuri visą laiką vaikščiojo tarp indų, triumfuodama sušuko:

– Galiausiai 5 litrų inde liks lygiai 4 litrai!“

Tai buvo teisingas sprendimo būdas.

Komanda vėl tai padarė, ir visi su susižavėjimu žiūrėjo į Vilką. Idėja gimė jo galvoje.

Kitos komandos nariai stebėjosi:

– Kaip tu galėjai tai sugalvoti?

– Aš tiesiog stebėjau, kaip vanduo juda induose, – kukliai atsakė Vilkas.

– Jo protas dirba vaizdais! – pridūrė Lapė.

– Man puikiai sekasi su skaičiais... Ši užduotis yra matematika... Palikite tai man! – triumfuodamas sušuko Erelis.

– Bet mums reikia plano... Bent jau užrašykime veiksmus, kuriuos ketiname atlikti, – pasakė Lokys.

– Mums reikia veiksmų, o ne minčių“, – nesutiko Bebras.

– Jei viską padarysime teisingai, tai pajusime. Vanduo sustos būtent tada, kai turėtų, – pasakė Šikšnosparnis.

– Visos nuomonės yra teisingos, – ramiai pasakė Elnė.

Erelis tylėdamas pažvelgė į ją – ji buvo teisi. Kiekvienas prisideda kažkuo naudingu, bet tik tada, kai visi susivienija, tai duoda rezultatų.

– Negalima daugiau gaišti laiko. Galbūt rasime sprendimą... eidami pirmyn. Tik... aš neturiu jokios idėjos, kaip pradėti, – prisipažino jis.

– Galime pradėti nuo to, kad pripildysime 3 litrų indą ir išpilsime vandenį iš jo į 5 litrų indą“, – pasiūlė Šikšnosparnis.

Lokys užrašė ir įvykdė nurodymą, įrašydamas:

– 5 litrų talpos inde telpa dar du litrai.

– Pakartosiu procedūrą... Dabar 5 litrų talpos indas yra pilnas, o 3 litrų talpos inde liko 1 litras, paskelbė Bebras.

– Dabar išpilk 1 litrą į 8 litrų talpos indą, pripildyk 3 litrų talpos indą ir išpilk vandenį iš šio indo į 8 l indą...!“ – sužibusiomis akimis tarė Erelis.

– Štai ir viskas! 8 litrų inde yra 4 litrai! – su jauduliu sušuko Elnė.

– Tu buvai teisi, penkios galvos dirba geriau nei viena, – jai pasakė Erelis.

– Abi komandos įvykdė užduotį! Pereikime prie paskutinės užduoties. Čia nėra jokių galvosūkių ar kliūčių... nėra teisingo ar neteisingo atsakymo“, – paslaptinai tarė Pelėda, vedama juos į urvą, kuriame stovėjo veidrodis. – Kiekviena grupė turi atsistoti priešais jį ir sąžiningai atsakyti: „Ką matote, kai žiūrite į save?“

– Tiesos veidrodis! – sušuko Kiškis. – Apie jį skaičiau Didžiojoje miško knygoje.

– Mūsų tiesos veidrodis! – taikliai pakomentavo Lapė.

„Nuostabios komandos“ nariai skubiai juos aplenkė ir atsistojo prieš veidrodį.

– Aš esu stiprus ir organizuotas! – pasakė Lokys.

– Kokia graži ir švelni elnė!

– Gimė lyderis! – sušuko Erelis.

– Geriausias statybininkas, – pasakė Bebras.

– Tylus stiprumas! – pasakė Šikšnosparnis su pasitikėjimu.

Ponia Pelėda nieko nesakė. Ji tik užsirašinėjo savo užrašų knygelėje.

Toliau prieš veidrodį atsistojo komanda „Visi unikalūs“.

Vilkas nedrąsiai pakėlė akis:

– Matau naujus draugus.

Lapė pridūrė:

– Matau komandą, suformuotą pasitikėjimu, unikalumu.

Vėžlys pasakė:

– Žodžiai, kurių negaliu perskaityti, parašyti ar ištarti... sunku paaiškinti ar net suprasti... Šiandien aš juos pajutau!

Kurmis nusišypsojo:

– Aš nematau, bet jaučiu. Ir jaučiu, kad priklausau.

Ponia Pelėda užvertė užrašų knygelę, patenkinta nusišypsojo ir paskelbė:

– Išminties granatas skiriamas komandai „Visi unikalūs“! Jūs laimėjote ne todėl, kad visi jūsų atsakymai buvo teisingi. Jūs laimėjote, nes priėmėte vieni kitų mąstyseną. Ir jūs nebandėte pakeisti kitų, kad jie tiktų jums. Jūs leidote komandos nariams būti tokiems, kokie yra!

Miškas akimirką nutilo, o tada visi pradėjo ploti.

Erelis nuleido žvilgsnį.

– Nesuprantu, kaip galima pralaimėti... Maniau, kad skrisdamas vienas pasieksiu tikslą pirmas. Bet galiausiai, kai skrendame kartu, pasiekiame daugiau, kaip ir jūs! – prisipažino jis.

– Aš galvojau apie visus galimus sprendimus, bet nesupratau... kad kiekvieno mąstymas yra unikalus – todėl vertingas, – prisipažino Lokys.

– Jūs man parodėte, kaip remtis vieni kitų idėjomis. Tai suteikia jėgos, – pridūrė Bebras.

– Man trūko kantrybės jus suprasti. Jūs esate nuostabūs!“ – su susižavėjimu tarė Elnė.

– Unikālūs, – pažymėjo Šikšnosparnis.

– Mes VISI esame UNIKALŪS! – padarė išvadą mokytoja Pelėda.

Ir mūsų unikalumas nėra problema, kurią reikia išspręsti. Tai sprendimas, kurį turime atrasti.

**Bendrai finansuoja
Europos Sąjunga**

léargas

Finansuojama Europos Sąjungos lėšomis. Tačiau išreiškiamas požiūris ar nuomonė yra tik autoriaus (-ių) ir nebūtinai atspindi Europos Sąjungos ar Europos švietimo ir kultūros vykdomosios įstaigos (EACEA) požiūrį ar nuomonę. Nei Europos Sąjunga, nei EACEA negali būti laikoma už juos atsakinga.